

Bondekonens værste fjende.

Anna var en ret fredelig kvinde og var da heller ikke uvenner med nogen. Men når det kom til dræbersnegle var hendes blik ikke længere så fredeligt.

Dræbersneglene var en særdeles stor og utiltalende familie, og så kunne de finde på at spise næsten alle ens grøntsager, og det var bare for ulækkert når de slimede sig hen over ens salat. Men nu havde hun ladet en stribe græs stå lidt højt rundt om grøntsagsstykket, ikke langt fra hvor fåret Mulle gik og gnaskede på den ene langside op ad hegnet. Sneglene søgte hen i det høje græs for at skjule sig når solens stråler begyndte at udtørre jorden. I det våde græs var sneglene lette at udpege med udryddelse for øje. De første par dage tidligt når duggen endnu lå i græsset eller sent om aftenen når den igen var faldet, da gik Anna en runde og tværede snegle ud ved at dreje rundt på gummistøvleens hæl. Men det kunne uheldigvis mærkes i benet de næste dage. Det var jo ikke 10 eller 20 dræbersnegle vi snakker om. Det var flere hundrede.

Så prøvede hun en anden måde at dræbe disse fæle snegle på. Hun bukkede sig og klippede dem over med en gammel saks, men det kunne så til gengæld mærkes i ryggen. Nu var gode råd dyre. Anna ville i al fald ikke koge eller salte dem ind i døden, da også det var så utiltalende og besværlig og nok lige så invaliderende, men man kunne da helle ikke opgive kampen, og gift var ikke løsningen.

En aftenstund på terrassen havde givet Anna en god ide til et mordvåben mod de her dræbersnegle. Et gammelt kosteskaf blev fremtryllet og en udtjent køkkenkniv blev fastgjort med plastikstrips til skaftet og så kunne hun gå på jagt i ubesværet oprejst gang. Et enkelt stik, og indvoldene væltede ud af de slibrige snegle. Nu gik der ligefrem sport i at kunne dræbe så mange som muligt i løbet af en bestemt tid. Anna lavede en fangkonkurrence med sig selv (kunne man mon betegne hende som krigerisk?). Selvom hun havde taget livet af over hundrede den ene dag, var der mindst lige så mange den næste dag, som bare ventede på jægeren og dødsstødet. Og det var pudsigt nok, for alle de døde fra dagen før var pist borte den følgende dag. Hun behøvede slet ikke fjerne dem, de overlevende åd de døde, makabert måske, men Anna takkede dem hemmeligt for deres oprydningssans, og håbede trods alt at de havde den samme gode oplevelse som når vi mennesker spiser en god bøf med løg.

Dette skuespil var en årlig tilbagevendende begivenhed omkring grøntsagsstykket. Anna havde hørt at nogle folk holdt op med at have grøntsager og havde udelukkende blomster. Men de bæster kastede også deres slibrige gab over blomsterne. Andre byggede nærmest et fort rundt om deres dyrebare grøntsager, nogle avlere benyttede sig endda af eldrevne hegnstråd, andre brugte gift. Anna fik sin daglige motion med sin forlængede dolk. Men det ændrede ikke hendes syn på dræbersneglene. De var et af naturens mindre heldige vildskud. Slemme var det at hun til tider var tynget af kraftig dårlig samvittighed i forhold til massakrerne.

Når solen bagte fra en klar himmel, så man ikke mange snegle boltre sig i det grønne, da kunne man næsten helt glemme at de var til. Men de var der jo et eller andet sted og lå og lurede for at komme ud af deres skjul så snart duggen faldt eller det regnede. Ja hun havde i radioen hørt, at sneglene kunne finde på at kravle ind ad døre og åbenstående vinduer. Hun håbede ikke at skulle finde en slibrig snegl i sine udtrådte sko eller i køkkenvasken, det var til at få kuldegysninger af. Ja i en radioudsendelse havde man alvorligt overvejet om de måske kunne forarbejdes til en delikatesse. Nej,

slanger, kryb, snegle, hunde, katte og heste, var ikke noget man spiste her, måske i Kina. Anna kunne næsten føle at hendes mave slog kolbøtter når hun så nogen med velbehag sætte en uskyldig østers til livs.

En skønne dag var der kun få og til tider slet ingen snegle, som holdt til i græsset. Om de resterende var blevet skræmt fra vid og sans af hendes dræbermetode, eller om der bare var nogle år hvor der ikke var så mange snegle på grund af vejret, eller om de var med i en slags folkevandring, fandt hun ikke ud af, og det bekymrede hende heller ikke, jo måske lidt, for tænk om de hæventørstigt vendte tilbage og var blevet endnu mere forslugende og mega store uhyrer, en plage måske værre end rotterne. De år hvor der ikke var så mange snegle, var de til gengæld nogle store og tykke, velnærede bæster. Det var straks et andet syn når en af de fredede vinbjergsnegle gæstede haven.

Anna troede at de fleste mennesker ville få sig et chok, når de fik indsigt i dræbersneglenes, mus og rotters liv, hvor mange de var, og hvor de holdt til. Ja de firbenede bæster kunne faktisk også strejfe rundt mellem ens spiselige afgrøder i have og mark. De kunne kravle rundt på ens haveredskaber og maskiner og på brædder og bjælker. Der var ikke de steder, de ikke kunne være. Men da de var nogle lyssky objekter forblev deres liv og færden i det skjulte for de fleste, med mindre de utilsigtet dukkede op i forskellige fabriksfremstillede fødevarer. Disse gnavere kunne overføre smitte. Det kunne få nakkehårene til at rejse sig. Disse gnavere havde lopper som til tider blev beskyldt for at være medskyldige i pestens gentagne hærgen over det meste af verden indtil for blot nogle få hundrede år siden.

Heldigvis var Anna faldet i søvn i gyngestolen, og sådan et dejligt sted havde man ikke onde drømme om rotter eller snegle. Tværtimod, duften af friske jordbær og sommerblomster strømmede op til hendes næse nede fra grøntsagsstykket. Jordbær med fløde var en herlig spise, eller dejlige friskplukkede ærter var også en himmelsk mundfuld. Men nyopgravede kartofler, kogt og pillet, med en stor smørklat og salt, så kunne det næsten ikke blive bedre.

Anna havde nogle enkelte fyrretræer, som hun puslede en del om. En sommeraften var de blevet invaderet af larver, der var lidt mindre end kålfluens larver og lidt mørkere, nogle forslugende bæster. De var gode til at gemme sig eller gøre sig usynlige, for de havde gjort et stort indhug i de nye små skud før hun fik øje på dem og satte en bekæmpelse i gang bestående af eddike og brun sæbevand.

Bladlus på roser var også noget sæbevandsskytset blev rettet mod. Ingen roser uden torne, om end det så kun var de allestedsnærværende skadedyr.

Roser var ved at vinde indpas i Annas hjerte. Hun havde fået anskaffet sig nogle enkelte. Duften var bare så dejlig. Blomsten er et pragteksemplar af en fuldendt plante at være. Deres blomsterblade kunne tørres og blandt andet bruges til at klistre på kort og brevpapir. Man kunne også selv lave stiklinger.

Anna glædede sig til i slutningen af juli måned at kunne begynde på stiklingeformeringen. Hun gik og studerede de enkelte grene for at kunne udpege hvilke hun ville klippe små stiklinger fra. Det skulle være fra dette års nye skud. De skulle være bøjelige og ikke være blevet træagtige endnu, men heller ikke helt bløde,

Bondekonens værste fjende.

og frem for alt skulle de være sunde. Så ville hun klippe en stikling med to bladsteder, hvis de sad tætte, ellers ville hun nøjes med et bladsted og et par centimeter gren på hver side, fjerne den nederste stilk og stikke dette punkt under jord i en potte, hvorefter hun ville bortklippe de resterende blade, så der højst var 4 tilbage på øverste eller eneste stilk. Flere blade ville de kommende rødder ikke kunne brødføde. De nye rødder ville forhåbentlig skyde fra det stilkested hun havde fjernet, eller fra bladstedet i jorden. Og så skulle potterne dækkes med hvid plast, vandes og stå i stuetemperatur. Så måtte hun bare væbne sig med tålmodighed.

I mellemtiden kunne hun gå og planlægge hvor de små stiklinger skulle udplantes hen i september måned eller stå inde vinteren over. Men okay, da det var første gang hun skulle i gang med et sådant projekt, måtte man ikke blive skuffet hvis det ikke blev en absolut succeshistorie i første hug. Drømme har man jo lov at have. Hun havde jo før i tiden formeret lavendler, forsytier, grantræer og andre prydbuske med rimelig succes, men buksbom havde været en fuser. Det var altid spændende at prøve at få stiklinger til at gro. Okulering af planter overlod hun til de kloge hoveder. Men hun samlede hvert år et hav af frø fra sine mange planter, så kunne hun forkultivere dem i havestuen når foråret kom.

Hun havde også kristtjørn- buske eller rettere træer, som var lette at formere. Det var bare at vente til de små røde bær begyndte at spire, og inden længe var et lille nyt træ undervejs. De var utrolig hårdføre, kunne vokse selv de mest udsatte steder og i skyggen fra andre træer eller ukrudt. De kæmpede sig simpelthen frem. Den stedsegrønne plante var noget stikkende men dog på sin vis en smuk plante. Den var også god til at vinterdække sarte planter med og til nød havde den en plads i blomsterdekorationer.